

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

احمد بخرد طبع

۱۴ می ۲۰۱۸

مبارزه طبقاتی در اعتصاب کارگران و کارکنان "ایر فرانس" (Air France)

دهه سال های ۹۰ - ۱۹۸۰، شرکت های هوایی جهان با نفوذ و تکان های عمیق نئولیبرالی روبه رو می شوند. زیرا سهامداران، مدیران و برنامه ریزان کمپانی های هوایی می خواهند در بخش های متفاوت دیگری که برایشان سودآور است سرمایه گذاری نمایند و

خود را فقط در پوسته مسافربری محدود نسازند. آنها به اعتبار و سرمایه شرکت های هوایی در حوزه های خدماتی، تولیدی و انرژی وارد می شوند و علی رغم این عمل، بخش کوچکی از سود حاصله را وارد شرکت های هوایی می نمایند. آنها در شرکت های بزرگ نفتی چنگ می اندازند و به سرمایه گذاری می پردازند و این مسأله باعث می شود که هر بار قیمت نفت نه به طور موقت، بلکه به صورت طولانی پائین و بالا می آید، اثرات خود را در نوسانات قیمت بلیط های مسافربری هوایی برجای می گذارد. رشد سرمایه گذاری در بخش های دیگر موجب آن می شود که از هزینه های هوایی در زمینه مسافربری کاسته شود تا موجبات هر چه بیشتری از سرمایه گذاری ها فراهم گردد. در نتیجه اولین قربانی درچارچوب کاستن هزینه ها، کارگران و کارکنان شرکت هوایی "ایر فرانس" می باشد. این مسیری است که همچنین به وسیله کمپانی های ترانسپورت هوایی ایالات متحده آمریکا، لوفت هانزا (Lufthansa) در المان و بریتیش ایر وایز (British Airways) در بریتانیا طی می گردد که با خصوصی سازی تشدید بیشتری می یابد.

اولین زرمه ها و طرح شرم آور مدیران و سهامداران شرکت "ایر فرانس" (Air France) در سال ۲۰۱۱ آغازیدن می گیرد که مطابق با آن هزاران کارگر و کارکنان این شرکت عظیم به صورت ارادی و در اصل با تمایل خود باید از کار اخراج شوند و اگر هر کارگری بخواهند پروژه یاد شده را رد نموده و به کار خود باقی بمانند، با افزایش قابل توجه

مالیات بر دستمزد روبه رو خواهند شد و برای جوانترها از آن تاریخ به بعد سابقه کاری حذف می گردد و به مدت ۴ سال پرداخت کامل حقوق متوقف خواهد گشت و روزهای تعطیلی به طور کامل حذف می شوند و به عکس ۱۰ روز در سال نیز باید نسبت به سابق بیشتر کار کنند. آنها دلایل اینگونه تصمیم گیری را قرار گرفتن "ایر فرانس" در ورطه ورشکستگی ارزیابی کردند. در نتیجه برای نجات "ایر فرانس" و حفظ هزاران مستمر بگیران باید هزاران کارگر با اراده خود شرکت را ترک نمایند.

تعجب اینجاست که چهار سندیکای سازشکار نظیر؛ "س اف د ت" (Cfdt)، "اف او" (FO)، "اونسا" (Unsa) و "ث ج ث" (Cgc) چنین طرحی را امضاء می کنند و اخراج ارادی هزاران کارگر به بهانه حفظ "ایر فرانس" و به اصطلاح نجات آن از ورشکستگی و نیز حفظ هزاران حقوق بگیر دیگر را تأیید می نمایند.

از جنوری ۲۰۱۲ نقشه اخراج کارگران و کارکنان شرکت "ایر فرانس" (Air France) که از سال قبل عنوان گشته بود اوج یافته و شکل عملی بیشتری به خود می گیرد. البته سال ۲۰۱۱، تعداد قابل توجهی از کارکنان در تیم هوایی کاسته شده و در تداوم آن ۱۱ روز به کار اضافی در سال افزوده می گردد. ولی نقشه بیکاری کارگران و کارکنان "ایر فرانس" از ۲۰۱۲ باید به گونه ای پیاده شود که به مدت ۴ سال یعنی تا ۲۰۱۵ در تمام زمینه ها به اهداف شوم خود نائل گردد و در این مسیر هشت هزار از کارگران و کارکنان اخراج شوند که این عمل به طور متناوب صورت خواهد گرفت. این مسائل را "لئون کرمیو" Léon Crémieux، یکی از کارگران شرکت هوایی "ایر فرانس" و فعال سندیکای "سولیدر سود" (Solidaires Sud)، گزارش کرده است. از چنین سالی کمپانی "ایر فرانس" برای رسیدن به مقاصد ضد کارگری، صرفه جوئی بزرگ مالی را پیشه می سازد، یعنی با هزینه سرمایه گذاری در رابطه با نیروی کار و کارمندی ممانعت به عمل می آورد، برنامه بیکاری سازی و نیز ریاضتی کارگری مطابق با طرح نئولیبرالی، جنبه بین المللی دارد. این شکاف در ایالات متحده آمریکا برای شرکت های هوایی آن، بین ۱۹ تا ۲۱ درصد، در المان و انگلستان بین ۲۲ تا ۲۴ درصد و در فرانسه که از بقیه آنان ضعیف تر است به ۲۹ درصد می رسد و سود حاصله از آن را هم به جیب سهامداران واریز می کند و هم سرمایه گذاری ها در بخش های داخلی و خارجی را تشدید می نماید.

چشم انداز "ایر فرانس" برای افزایش شکاف، یعنی پائین آوردن هزینه های حقوقی و دستمزدی مستمر بگیران به اشکال مختلف (بیکاری و پذیرش حداقل پرسنل جدید) و افزایش آن به درآمد و نیز اندوخته مالی "ایر فرانس"، تا یک میلیارد یورو پیش بینی می گردد. باید گفت که "ایر فرانس" یک کمپانی خصوصی است که دولت فقط ۱۷ درصد از سهام آن را در اختیار دارد.

در این سال ها فشار کاری بر کارگران و کارکنان "ایر فرانس" تا حدی بالا می رود که نرخ زمان اضافی کار به ۱۷ درصد می رسد که معادل یک ماه و نیم کار بیشتر در سال خواهد بود. اینها در شرایطی صورت می گیرد که به استثنای سال های ۲۰۰۸ و ۲۰۰۹ که در آمد "ایر فرانس" رضایت بخش نبود، در بقیه سال ها مطابق آمار "یاتا" (IATA)، (شرکت بین المللی ترانسپورت هوایی)، اعلام می دارد که از سال ۲۰۱۰ در همه جا درآمد سالانه رشد یافته است و رشد متوسط بیست سال گذشته، نشان از صعود ۵،۵ درصد را دارد. در سال ۲۰۱۵ درآمد سالانه رشد قابل توجهی دارد و به میزان ۶،۷ درصد ارتقاء می یابد.

"ایر فرانس" (Air France) و (KLM)، با یک دیگر پنجمین قدرت هوایی جهان است، سود و منافع خود را به صورت قابل ملاحظه ای افزایش می دهند و نه آن که از بدهی آنها کاسته می گردد، بلکه به اعتبار ۲ میلیارد یورو نیز نائل می گردند و بدین ترتیب بیش از ۲ میلیارد یورو به سرمایه گذاری چه در داخل و چه در نقاط مختلف جهان می پردازند و قصد بر آن دارند که به سومین قدرت هوایی جهان مبدل گردند! با این همه سود و سرمایه گذاری، نقشه های

شوم بیکار سازی، حذف هزینه های نیروهای کار و ریاضت همه جانبه کاری در تمام ابعاد آن را دنبال می نمایند و در پی بیکاری تدریجی ۸۰۰۰ هزار کارگر می باشند.

در اینجا نقش سندیکاها با تمام خفقان و تهدیدهای مداوم، باید برجسته شود. این مسأله به ویژه در رابطه با دفاع حقوقی کارگران اهمیت دارد. زمانی که "سندیکای سولیدر سود" که به نام "سود هوایی (Sud Aérien)" در "ایر فرانس" فعالیت دارد و در اپریل سال ۲۰۱۰ توانست در انتخابات "شورای اداری" به تنهایی ۴۲ درصد رأی کارگران و کارکنان را از آن خود سازد، مدیریت "ایر فرانس"، نمایندگان این سندیکا را با تهدیدات مبنی به برکناری و اخراج از شرکت مربوطه، روبه رو می سازند و متعاقب آن در همین سال ۵ نفر از اعضای این سندیکا اخراج می شوند و ۸ نماینده سندیکا در "شورای اداری" به دلیل فعالیت سندیکائی در شرکت "ایر فرانس" به تنبیه انضباطی محکوم می گردند. مدیریت "ایر فرانس (Air France)"، حتا سیاست کثیف رشوه خواری را علیه سندیکاهای مبارز عملی ساخته و سعی می کنند بعضی از نمایندگان را با پول به ویژه در دو فرودگاه "روآسی" یا شارل دوگل (Roissy) و "اورلی" (Orly) در پاریس، خریداری نمایند.

ولی از سال ۲۰۱۲ سندیکاهای مبارز علیه سیاست های بیشزمانه نمایندگان سرمایه داری امپریالیستی فرانسه در شرکت "ایر فرانس" به صورت متحد وارد عمل می شوند و "کمیته مرکزی شرکت ایر فرانس" را به وجود می آورند و در برابر موازین ضد کارگری ایستادگی می کنند و تا حدودی از مانور مدیریت "ایر فرانس" جلوگیری به عمل می آورند. در ۵ اکتوبر ۲۰۱۵، سه هزار نفر از کارگران "ایر فرانس" علیه اخراج ۲۹۰۰ نفر به تظاهرات اعتراضی می پردازند. در این روز تظاهرات به خشونت می انجامد و نیروهای ضد شورش پولیس فرانسه مانند همیشه با بیرحمی به تهاجم روی می آورند. در زمان ریاست جمهوری "نیکلا سارکوزی"، قانونی برای کارگران و کارکنان "ایر فرانس" و شرکت های هوایی به نام "قانون دیارد (La Loi Diard)" وضع می شود که طبق این قانون تمام اعتصابات باید از ۴۸ ساعت قبل به مسئولین بخش ها و به مدیریت اعلام گردند. این قانون زمان مناسبی در اختیار مدیریت قرار می دهد تا بتوانند کارگران و پرسنل های دیگری را به جای اعتصابیون بگمارند. قانون "دیارد" هنوز هم به قوت خود باقی است و یکی از سیاست های ضد اعتصاب مؤسسات هوایی محسوب می گردد.

در اعتصاب ۵ اکتوبر ۲۰۱۵ فقط کارکنان جوان شرکت نداشتند، بلکه کسانی نیز که سال ها سابقه کار داشتند از ترس این که حرفه خود را از دست دهند و به ورطه بیکاری دچار شوند، فعالانه در تظاهرات اعتراضی شرکت ورزیدند. در این روز کارگران از خروج دو مسؤل "ایر فرانس" جلوگیری به عمل آوردند که در این درگیری پیراهن یکی از مدیران به صورت غیر ارادی پاره می شود. تمام رسانه ها و رادیو و تلویزیون این عمل را جنایت کارانه قلمداد می کنند و حتا از طرف دفتر مسؤل "ا ت ژ ت (Cgt)"، این عمل به عنوان خشونت فزینی محکوم می گردد. فقط سندیکای "سولیدر سود (Solidaires Sud)" و "یا (Sud Aérien)" به حمایت از این عمل می پردازد. در فردای تظاهرات یعنی ۶ اکتوبر "فیلیپ مارتینز (Filipe Martinez)" دبیر کل سندیکای "ا ت ژ ت" عنوان می دارد که "ما با آن که چنین اعمالی را نمی پذیریم"، ولی پاره کردن پیراهن را که به صورت غیر ارادی و در زمانی که یک مسؤل قصد فرار از مذاکره را داشت، محکوم نمی نماید و خطای سندیکای خود را که در روز قبل صورت گرفته بود، تصحیح می کند.

چند روز بعد در یک همه پرسی (نظر سنجی) که از طرف چند رسانه رسمی صورت گرفت، اکثریت کارگران فرانسه به حمایت از این عمل برخاستند. در این رابطه ۵ کارگر "ایر فرانس" بازداشت می شوند. دوشنبه ۱۲ اکتوبر ۲۰۱۵،

سيصد كارگر از سنديكاهاي "ث ژ ت"، "سوليدر سود" و "اف او" بسپچ مي گردند و از ۵ همكار خود دفاع نموده و خواهان آزادي شان مي شوند.

احمد بخرد طبع

۲۰۱۸ / ۵ / ۱۲